स मे निर्व्वाप्य सहसा चक्षुषी शाम्य ते पुनः । तन्नियच्छ महावेगं गमने विनतात्मज ।
न मे प्रयोजनं किञ्चिद्गमने पन्नगाशन । सन्निवर्त्त महाभाग न वेगं विषहामि ते । १८६५
गुरवे संश्रुतानीह शतान्यष्टौ हि वाजिनां । एकतः श्यामकर्णानां शुभ्राणाञ्चन्द्रवर्चसां ।
तेषाञ्चैवापवर्गाय मार्गं पश्यामि नाण्डज । ततोऽयं जीवितत्यागे दृष्टो मार्गो मयात्मनः ।
नैव मेऽस्ति धनं किञ्चिन्न धनेनान्वितः सुहृत् । न चार्थेनापि महता शक्यमेतद्व्यपोहितुं ।
॥ नारद उवाच ॥ एवं बहु च दीनञ्च ब्रुवाणं गालवं तदा । प्रत्युवाच व्रजन्नेव प्रहसन् विनतात्मजः ।
नातिप्रज्ञोऽसि विप्रर्षे यो त्मानं त्यक्तुमिच्छसि । न चापि क्षत्रियः कालः कालो हि परमेश्वरः । १८७०
किमहं पूर्व्वमेवेह भवता नाभिचोदितः । उपायोऽत्र महानस्ति येनैतदुपपद्यते ।
तदेष ऋषभो नाम पर्व्वतः सागरान्तिके । अत्र विश्रम्य भुक्त्वा च निवर्त्तिष्याव गालव ।
इति श्रीमहाभारते उद्योगपर्व्वणि भगवद्यानपर्व्वणि गालवचरिते एकादशाधिकशततमोऽध्यायः ॥ १११ ॥
॥ नारद उवाच ॥ ऋषभस्य ततः शृङ्गं निपत्य द्विजपक्षिणौ । शाण्डिलीं ब्राह्मणीं तत्र ददृशाते तपोऽन्वितां ।
अभिवाद्य सुपर्णस्तु गालवश्चाभिपूज्य तां । तया च स्वागतेनोक्तौ विष्टरे सन्निषीदतुः ।
सिद्धमन्नं तया दत्तं बलिमन्त्रोपबृंहितं । भुक्त्वा दृप्तावुभौ भूमौ सुप्तौ तावत्तु मोहितौ । १८७५
मूहूर्त्तात् प्रतिबुद्धस्तु सुपर्णो गमनेप्सया । अथ भ्रष्टतनूजाङ्गमात्मानं ददृशे खगः ।
मांसपिण्डोपमो भूत्वा मुखपादान्वितः खगः । गालवस्तं तथा दृष्ट्वा विषण्णः पर्य्यपृच्छत ।
किमिदं भवता प्राप्तमिहागमनजं फलं । वासोऽयमिह कालन्तु कियन्तं नौ भविष्यति ।
किन्नु मे मनसा ध्यातमशुभं धर्म्मदूषणं । न ह्ययं भवतः स्वल्पो व्यभिचारो भविष्यति ।
सुपर्णोऽथाब्रवीत् विप्रं प्रतिध्यातं मया द्विज । इमां सिद्धामितो नेतुं तत्र यत्र प्रजापतिः । १८८०
यत्र देवो महादेवो यत्र विष्णुः सनातनः । यत्र धर्म्मश्च यज्ञश्च तत्रेयं निवसेदिति ।
सोऽहं भगवतीं याचे प्रणतः प्रियकाम्यया । मयैतन्नाम प्रध्यातं मनसा शोचता किल ।
तदेवं बहुमानात्ते मयेहानीप्सितं कृतं । सुकृतं दुष्कृतं वा त्वं माहात्म्यात् क्षन्तुमर्हसि ।
सा तौ तदाऽब्रवीत्तुष्टा पतगेन्द्रद्विजर्षभौ । न भेतव्यं सुपर्णोऽसि सुपर्ण त्यज सम्भ्रमं ।
निन्दिताऽस्मि त्वया वत्स न च निन्दां क्षमाम्यहं । लोकेभ्यः स परिभ्रश्येत् यो मां निन्देत पापकृत् । १८८५
हीनयाऽलक्षणैः सर्वैस्तथानिन्दितया मया । आचारं प्रतिगृह्णन्त्या सिद्धिः प्राप्तेयमुत्तमा ।
आचारः फलते धर्म्ममाचारः फलते धनं । आचारात् श्रियमाप्नोति आचारो हन्त्यलक्षणं ।
तदायुष्मन् खगपते यथेष्टं गम्यतामितः । न च ते गर्हणीया हि गर्हितव्याः स्त्रियः क्वचित् ।
भविताऽसि यथा पूर्व्वं बलवीर्य्यसमन्वितः । बभूवतुस्ततस्तस्य पक्षौ द्रविणवत्तरौ ।
अनुज्ञातस्तु शाण्डिल्या यथागतमुपागमत् । नैव चासादयामास तथा रूपांस्तुरङ्गमान् । १८९०
विश्वामित्रोऽथ तं दृष्ट्वा गालवश्चाध्वनि स्थितः । उवाच वदतां श्रेष्ठो वैनतेयस्य सन्निधौ ।
यस्त्वया स्वयमेवार्थः प्रतिज्ञातो मयि द्विज । तस्य कालोऽपवर्गस्य यथा वा मन्यते भवान् ।